

adoptivfamiljer

MEDLEMSTIDNING FÖR FAMILJEFÖRENINGEN FÖR INTERNATIONELL ADOPTION NR 3 2010

Efter valet känns det extra viktigt att framhålla FN:s deklaration om alla människors lika värde och att vi som organisation aktivt vill bidra till att all typ av rasism och främlingsfientlighet motverkas.

Vart är vi på väg?

Att alla barn har rätt till en trygg uppväxt i Sverige oavsett var de är födda är en självklarhet för oss i FFIA. Alla har vi säkert känt ett ökat fokus på frågor som rör medmänsklighet denna höst. Därför känns det angeläget att FFIA som förening är tydliga med var vi står.

Alla människors lika värde innebär en acceptans av den andre och borde istället för rädsla eller avståndstagande skapa nyfikenhet och tolerans inför det som är annorlunda och olikt det vi är vana vid.

Exempelvis så har möjligheterna och synen på personer med funktionsnedsättning under de senaste decennierna genomgått stora förändringar i Sverige och nyfikenheten och toleransen har ökat. Att föreställningen ELVIS med utvecklingsstörda har varit på turné till New York och att TV-serien om gruppboenden i Köping tilldelades utmärkelse vid TV-galan visar på detta. Även inom andra områden som, till exempel frågor om tolerans för olika sexuella läggningar har stora förändringar skett.

Naturligtvis återstår mycket arbete inom många olika områden för ett mänskligt samhälle, men vi inom adoptionsföreningen FFIA är väldigt angelägna om att motverka all form av intolerans. Vi vill verka för en bra integration för de barn vi förmedlat till familjer i Sverige och ett människovärdigt samhälle för alla de barn som växer upp här oavsett var de är födda.

Främlingsfientlighet och rasism kan aldrig accepteras! Vi adoptionsorganisationer kommer tillsammans att arbeta mot rasism och främlingsfientlighet!

Precis i dagarna tillkännagavs den nya regeringen. Glädjande nog fick vi en aktiv och engagerad adoptivförälder som socialförsäkringsminister. Ulf Kristersson var under ett par år i mitten på 2000-talet ordförande i Adoptionscentrum. Från FFIA:s håll hoppas vi att detta kommer innebära en översyn på de orättvisor i socialförsäkringssystemet som drabbar adoptivföräldrar enbart för att de inte faller inom ramen för vad som är mest vanligt förekommande bland föräldrar och i adoptionssammanhang. Man måste kunna utforma lagen så att dispens kan ges för dessa få personer det handlar om, till exempel barnbidrag för Kenyaföräldrar, jämställdhetsbonus för Thailandsföräldrar. Kanske kan det också bli en översyn av adoptionsbidraget? Ja, det finns säkert anledning att återkomma till försäkringssystemet, regering och Ulf.

Alla barn får inte familj. Medlemmarna som skänker medel till FFIA:s bistånd vill genom det skapa en drägligare tillvaro för utsatta barn i våra barns ursprungsländer. På det sättet kan vi alla göra en liten eller stor insats genom att stödja något av FFIA:s biståndprojekt som du kan läsa om på vår hemsida. Hur vårt engagemang för barn med ortopediska problem tar sig uttryck kan ni läsa om längre fram i tidningen.

Så nu önskar vi alla en givande stund med nya numret att Vi Adoptivfamiljer. Du vet väl att du som medlem kan teckna en extra prenumeration till mormor, farfar, förskolan .. ett bra sätt att öka kunskapen inom området. Trevlig läsning!

Carin Fremling

Ordförande FFIA

VI ADOPTIVFAMILJER

Medlemstidning för

**FAMILJEFÖRENINGEN FÖR
INTERNATIONELL ADOPTION**

ANSVARIG UTGIVARE

Carin Fremling

REDAKTION

Ing-Marie Söderberg

Råby 35

755 94 Uppsala

018-31 74 04

tillraby@telia.com

Kerstin Krebs

Svarvargatan 1:3

111 49 Stockholm

08-653 21 33

kerstin.krebs@telia.com

MATERIAL TILL TIDNINGEN

SKICKAS TILL

Ing-Marie Söderberg,
adress se ovan

OMSLAGSBILD

FFIA:s första Kenyabarn

Valter, snart fyra år.

Bilden är tagen utanför
Mombasa.

Foto familjen Redin Wattman

TRYCK

Litorapid Media AB

Vi Adoptivfamiljer nr 3/2010

Ledare - SID 2

Rasism ska motverkas

Biståndsgåva - SID 3

Rapport från kontoret - SID 4

FFIA:s första Kenyaadoption - SID 6

Nio månader i ursprungslandet

Återförening - SID 8

Mor och barn från samma barnhem

Fotprojektet i Kina - SID 10

Ny insats för Healthy Feet

Hjärtat är med - SID 12

Annika Paulsson utforskar Indien

Socialarbetare på äventyr - SID 16

Familjerätten i Falköping på studieresa i Kina

Ett års studier i Kina - SID 18

FFIA-tjej vann stipendium

Krönika - SID 20

"Främlingsfientligheten har tagit klivet in"

Notiser - SID 21

Boktipset - SID 22

Medlemssidan - SID 23

Familjesidan - SID 24

Glad bebis med gipsade fötter i Guangzhou. Läs mer om klumpfotsprojektet i Kina på sidan 10.

Ge en biståndsgåva i jul

Allt sedan FFIA bildades har biståndsarbetet varit en del av vår medlemsverksamhet. Det är ett sätt att upprätthålla en levande, meningsfull kontakt och ett ömsesidigt utbyte med de länder som våra adoptivbarn kommer ifrån. Vi vet att många barn blir kvar på barnhemmen. Vi vet att de handikappade övergivna barnen är oerhört utsatta. Vi vet också att många adoptivfamiljer vill kunna bidra till att öka möjligheterna för dessa barn att utvecklas och bli delaktiga i samhället på samma sätt som alla andra, trots att de har ett funktionshinder.

Bland de mänskliga rättigheterna i Indien är kvinnors och barns rättigheter de mest eftersatta. FFIA:s bistånd går till att stödja barn och utsatta kvinnor i fem olika biståndprojekt.

Healthy Feet-projektet i Kina ger handikappade barn chans att leva helt normala liv.

Sedan många år tillbaka har FFIA lämnat stöd till daghemmet Aruna i Kurunegala på Sri Lanka. Syftet är att ge fattiga föräldrar, många gånger ensamstående mammor, en möjlighet att behålla sina barn och inte behöva lämna dem på barnhem.

Läs mera om FFIA:s biståndprojekt på www.ffa.se

—Annonns

**ADOPTION
smycke**

Stöd FFIA:s Healthy feet bistånd

www.studiohelene.se

Väntetiderna för adoption är fortsatt långa. Den som kan tänka sig ett barn med särskilda behov har däremot chans att få barnbesked relativt snabbt.

Barnbesök ger nya krafter

I bland känns det något alldeles, alldeles särskilt när en familj får barnbesked. Så skedde i dagarna; en familj som kämpat så och vi var nog många som inte såg någon ljusning på grund av kommunens syn på deras ålder - det kändes hopplöst! Men så i ett löste sig allt, nytt medgivande – ansökan som återupptogs och inom en vecka var de mamma och pappa. Efter 4,5 års väntan och ett pendlande mellan hopp och förtvivlan. Sådana barnbesked är något extra att ringa ut ...

Samma dag fick vi också flera besök. En liten tjej från Indien som lekte tittut

under alla jackor på skohyllan (!).

En annan liten busa vars föräldrar var uppe med sista uppföljningsrapporten och som tyckte det var fantastiskt roligt att busa med pappa när vi skrattade så...

En annan liten kille var uppe och skulle helt plötsligt bli storebror – från en dag till en annan dag.

Sådana dagar är underbara... och får en att le och man kämpar glatt vidare med flera länders administrativa krångel och det i våra ögon stundtals mer långsamma arbetet i utlandet. Men efter sådana besök får man nya krafter och ny energi till att fundera och vända och vrida på till exempel ännu en ny regel i Indien.

*...fick vi också flera besök...
Sådana dagar är underbara...
och får en att le*

Andra nyheter att glädja sig åt är att vi i oktober fick besked från CCAA om att flera av våra familjer som har ansökt om att adoptera barn med särskilda behov har godkänts. Istället för en uppskattad väntan på sex månader kommer familjerna att kunna komma hem med sina barn efter tre månaders väntan!

Det finns dock många barn med särskilda behov som har haft sina handlingar på CCAA:s online system länge utan att få en familj. CCAA har nu utarbetat ett nytt program, "Special Focus Children", i ett försök att lyfta fram de barn vars handlingar legat på CCAA:s online system i minst två månader för att öka deras chanser att få familj.

I korthet innebär programmet att adoptionsorganisationerna kan ansöka om att få handlingar på de barn de tror sig kunna hitta familj till som en individuell förfrågan. Det betyder att endast organisationen ifråga har tillgång till barnets handlingar och får under en period om max tre månader söka familj till barnet.

De sökande via detta program är inte heller begränsade att fatta ett beslut inom 72 timmar, utan kan få längre tid att gå igenom handlingarna. Via detta nya program söker vi nu familj till flera barn via vår hemsida och under rubriken Barn söker föräldrar.

I ÖVRIGT SÅ KAN VI SÄNDA ANSÖKNINGAR omedelbart till Kina, Kenya, Sri Lanka och Colombia. Läs mer på respektive landsida på hemsidan. När det gäller Kolkata och Pune i Indien samt DSDW och Röda korsets barnhem i Thailand har vi kö. Ring oss gärna för mer information kring köläget. Under hösten har bland annat fyra nya ansökningar påbörjats till Kolkata; den senast anmälda familjen hade turordningsdatum 2007-04-23 och den ensamstående som startat var anmäld 2006-04-07.

För att ha en bättre uppdaterad kö ber vi nu alla ensamstående som är anmälda hos oss som sökande att skicka in era utredningar till oss redan från början. Vi har ju tidigare tagit in utredningarna först när ni har kommit fram i kön, och varit nära att få skicka ansökan till utlandet. Det har dock visat sig när vi ringer runt att många egentligen inte står aktivt i kön och då tar det lång tid för oss att få tag i den som står näst på tur. För att undvika detta ber vi alltså alla som har en klar hemutredning och giltigt medgivande att skicka det till oss nu!

Ha en fortsatt trevlig höst och kontakta oss gärna vid frågor och funderingar!

Heléne Mohlin

Ny adoptionslag i Vietnam

Den vietnamesiska nationalkongressen antog i juni en ny adoptionslagstiftning i Vietnam.

Lagen träder i kraft i januari 2011. Den nya lagen innebär bland annat att man tydligt anger att internationell adoption ska komma ifråga först när det är klart utrett att barnet inte kan få en permanent familj i hemlandet. Detta står i samklang med Haagkonventionen, vilken Vietnam har för avsikt att ansluta sig till nästa år. För närvarande arbetar man nu med att ta fram nya riktlinjer för adoptionsverksamheten som ska åtfölja den nya lagen. Dessa kommer bland annat reglera avgifter och organisationernas arbete i landet.

Elliot och
mamma
Chantal

Utökad telefontid

Vi har nu öppet ytterligare en eftermiddag på FFIA. Vår telefontider för växel 031-704 60 80 är numera måndag, torsdag kl 9-15, tisdag, onsdag 9-12, med stängt för lunch 12-13. Fredagar har vi ingen telefontid. Handläggarna på respektive land når du säkrast tisdag och torsdag kl 9-12.

FFIA:s kontor

tel 031-704 60 80
adoption@ffia.se www.ffia.se

Adoptions- och återbesöksresor - kontakta oss på Kinaresor!

Vi har mycket lång erfarenhet av adoptions- och återbesöksresor till provinser runt om i Kina. Såväl gruppresor som resor för bara en eller några familjer.

Välkommen att kontakta oss för ett reseförslag!

**KINA
RESOR**

Ring oss på 08-545 95 200
adoption@kinaresor.se
www.kinaresor.se

Det är fantastiskt att adoptera från Kenya om man kan stanna borta länge och är förberedd på en ganska krävande process. Det tycker FFIA:s första familj i landet, som kom hem i juni.

På plats under hela adoptionsprocessen

Kenya är FFIA:s nyaste adoptionskontakt. I juni kom den första familjen hem efter en nio månaders vistelse i landet. Det var Staffan Redin och Lovisa Wattman, med sonen Valter som nu är nästan fyra år.

Hur kom det sig att ni valde Kenya som adoptionsland?

– Vi hade stått i kö för Kina i två år, men jag höll på att bli för gammal enligt de nya reglerna, berättar Staffan Redin. Eftersom det inte var någon kötid till Kenya skulle vi hinna med adoptionen innan medgivandet gick ut.

Staffan tillägger att han och Lovisa tidigare funderat på Etiopien som adoptionsland, men insett att den kön också var lång. Så här i efterhand är de tacksamma över att det blev Kenya de adopterade ifrån.

FOSTERPERIODEN I LANDET upplevde de som väldigt viktig och bra, men om den långa och krångliga rättsprocessen hade varit mer förutsägbart så hade det känts lugnare.

Det handlar ju om väldigt lång tid att vara borta – hur ordnade ni det?

– Vi är frilansande som egna företagare och kunde jobba lite även därifrån. Jag arbetade med en serie dokumentärfilmer för Sida och Lovisa, som är industridesigner, med ett par uppdrag. Sammanlagt blev det dock inte så stora inkomster. Vi fick leva på besparingar och föräldräpningen.

Staffan säger att de blev förvånade över att kostnadsläget i Kenya var nästan lika högt som i Sverige. Det kan säkert gå att bo billigare där, men som utländsk familj behöver man hög säkerhet i boendet. Eftersom Valter var så stor så

behövde han också ytor att leka på.

Lille Stewart Juhudi, som nu heter Valter, bodde på ett barnhem i Mombasa. Adoptionsprocessen fördes sedan i Nairobi, där de bodde större delen av tiden.

Valter var två år och tio månader när Staffan och Lovisa träffade honom. Han hade hittats på gatan i Nairobi när han förmodligen inte var äldre än tre veckor. Hela tiden fram till adoptionen hade han bott på samma barnhem i Mombasa. Ett jättefint barnhem, tyckte Staffan och Lovisa.

– Det är två väldigt kloka och engagerade människor som drev det, i en bra atmosfär med som mest 24 barn.

Valter var väl förberedd på mötet med sina föräldrar, och accepterade dem från början. Innan man får vårdnaden om barnet måste man besöka barnhemmet under minst sex dagar.

– Det var känslomässigt påfrestande att behöva lämna honom varje kväll, samtidigt som anknytningen var i en så skör fas.

I Nairobi hyrde familjen en fyra i ett bevakat lägenhetshotell, med trädgård och pool. Där bodde samtidigt fyra-fem svenska familjer, flera finska och en dansk familj.

På helgerna träffades man på Svenska skolan, spelade fotboll och gjorde gemensamma utflykter i Nairobiområdet. En mycket duktig guide, som är masaj, brukade ta adoptivfamiljerna på safaris.

Det är lång tid att vara hemifrån. Hur fylle ni ut tiden under dessa nio månader?

– Vi hade fullt upp med att vara föräldrar, men tillvaron var ju ändå provisorisk och vi längtade efter att komma igång med vårt vardagsliv tillsammans. Kriminäliteten gör att man inte vågar gå ut på

kvällarna, vi kände verkligen av ofriheten, och man saknade det sociala livet hemma. Dock var det några släktingar och vänner som hälsade på oss, och vi reste tillsammans i landet, till kusten och Masai Mara på safari.

Tycker ni att det finns några fördelar med att tillbringa så lång tid i barnets hemland mot att få barnen under en vanlig adoptionsresa på en eller ett par veckor?

– Vi fick ju vara med vårt barn under hela processtiden, i stället för att vara hemma och vänta. Det var också en jämförelsevis snabb process.

FAMILJEN ANMÄLDE SITT INTRESSE för Kenya i början av 2009, blev godkända i maj, fick barmbesked i början av augusti och reste i slutet av den månaden.

– Naturligtvis är det fantastiskt att ha fått uppleva vår sons hemland och att ha fått visa honom det. Vi har många starka gemensamma minnen av kulturen och landskapet där.

Hur blev det när ni kom hem, med omställningen för både er och barnet?

– Många ivriga släktingar och vänner ville träffa Valter, och det fungerade bra eftersom han redan hade en sådan trygghet med oss. Valter började på dagis på halvtid efter tre månader, vi märkte att han längtade efter att träffa andra barn. Och han trivs verkligen bra där.

Trots vissa problem och struligheter så tycker Staffan och Lovisa att det sammantaget var en fantastisk tid i Kenya.

– De som verkligen vill adoptera och förbereder sig på en ganska krävande process ska välja Kenya, det blev vårt livs stora och fantastiska resa!

Ing-Marie Söderberg

Utflykt. Ngong Hills på 2 200 m över havet. Masajen Salaash som var ornitolog brukade ta med oss på safari.

Fakta om adoption från Kenya

I Kenya samarbetar vi med Little Angels Network (LAN) som är den största adoptionsorganisationen i Kenya. Barnen kommer från något av alla de barnhem som Little Angels Network samarbetar med runt om i Kenya. En del barnhem ligger i Nairobiområdet, de andra runt om i landet.

De flesta barnen är övergivna, en del redan vid födseln av en ensamstående mamma som inte har möjlighet att ta hand om sitt barn. Andra barn överges senare på grund av sociala svårigheter, och har blivit lämnade på offentliga platser eller polisstationer.

Efter barnbesked bör familjen kunna resa till Kenya inom cirka två månader. Vistelsetid i landet är cirka nio månader. Båda föräldrarna bör vara på plats under hela vistelsetiden. LAN har ett speciellt program för familjer där de hjälper till att ordna boende och andra praktiska detaljer. Finns det syskon i skolåldern kan de få plats i Svenska skolan i Nairobi.

Läs mera om vad som krävs för att få adoptera från Kenya på www.ffia.se

Var kommer du egentligen ifrån?

Välkommen till en föreläsning om adopterades etniska identitet med Carina Tigervall och Justecia Truedsson lördagen den 13 november i Helsingborg.

Carina Tigervall forskar kring ämnet etnisk identitet och vardagsrasism. I det nyligen avslutade forskningsprojektet "Adoption, diskriminering och etnisk identitet" studerades adopterades och adoptivföräldrars upplevelser av diskriminering på grundval av hudfärg och andra "rasmarkörer", samt identitetsstrategier kopplade till ett "icke-svenskt" utseende. Detta kommer Carina att tala om under eftermiddagen.

Justecia Truedsson är koordinator för ensamkommande flyktingbarn i Ängelholms kommun och adopterad från Zambia. Justecia kommer bland annat att svara på frågan "Var kommer

du egentligen ifrån?" och ge sina egna reflektioner på diskriminering och utanförskap.

Föreläsningen varvas med frågor och diskussion mellan deltagarna och föreläsarna. Eftermiddagen är också ett tillfälle att möta andra adoptivföräldrar.

Tid och plats är kl 13-16 på Scandic Hotel Nord, Florettgatan 41, Helsingborg. Gratis för medlemmar, annars 40 kr/person. Du kan välja att bli medlem på plats, 100 kr/familj, och går då naturligtvis gratis in.

Fika finns att köpa i pausen.

Hör gärna av dig till oss ifall du har frågor: info@adoptivfamilj.se

*Adoptivfamiljers förening
Skåne Nordväst*

Det är inte ofta blivande adoptivföräldrar först träffar barnet - och sedan ansöker om att få adoptera det. I september kom emellertid Caroline Nilsson hem med sin dotter Chandani, som hon träffat redan ett och ett halvt år tidigare på barnhemmet i Pune.

Nu är Caroline och Chandani tillsammans igen

Vi Adoptivamiljer nr 2/2009 kunde vi läsa en reseberättelse av Caroline Nilsson, som handlade om när hon besökte sitt barnhem Shreevatsa i Pune i Indien. På en stor bild ser vi Caroline och hennes speciella favorit på barnhemmet, Chandani, som då var ett och ett halvt år. Caroline berättade att lilla Chandani kom springande emot henne varje dag, och hon blev svartsjuk om något annat barn satt i Carolines knä.

Ganska ofta skulle Chandani till läkare och ta prover och det visade sig så småningom att hon hade den svåra blodsjukdomen Beta Thallassemia major. Caroline skrev: "Det gjorde mig mycket bedrövad, då det kanske kan bli svårt att hitta en familj till denna underbara lilla tös."

Caroline åkte hem till Sverige men kunde inte glömma Chandani. På FFIA:s webbsida sökte man föräldrar till henne, men det visade sig vara få familjer som vågar ta sig an ett barn som bland annat behöver regelbundna blodtransfusioner.

– Jag tittade på FFIA:s hemsida då och då och såg att hon fanns kvar där. Till slut bestämde jag mig för att försöka adoptera henne själv, trots att jag är ensamstående, säger Caroline.

En förfrågan mailades ned till Pune, och – och se, Caroline godkändes av barnhemmet som förälder till Chandani!

Normalt accepteras inte ensamstående sökande. I det här fallet spelade det dock

säkert in att Caroline är ett av Shreevatsas egna barn, och att man där känner Caroline väl sedan hon var volontär på barnhemmet. Personalen hade ju också sett Caroline och Chandani tillsammans, och lagt märke till hur mycket de tyckte om varandra.

Våren 2009. Caroline och Chandani, när Caroline var volontär på Shreevatsa.

HEMUTREDNINGEN BLEV KLAR och sändes ned till Indien. Som vanligt tog det dock lång tid, med ny domare som skulle börja om från början med "fallet" och kräva in nya papper (ett fenomen som många som adopterat från Indien känner igen). Sedan åkte han på semester utan att skriva under domen.

Sista augusti kom i alla fall Caroline

iväg. Hennes föräldrar följde med som resällskap,

Kände Chandani igen dig?

– Nja, jag tror inte det. Hon är tre år nu, det var ett och ett halvt år sedan vi sågs, halva hennes liv. Men jag tyckte jag såg en liten glimt av igenkännande när hon till slut kramade mig.

Först var hon dock lite blyg, det var ju inte bara en ny mamma, det var också en mormor och morfar. Dipika Singh pekade i fotoalbumet som Chandani fått tidigare – där är mamma – och här står hon!

– Det var ganska naturligt att Chandani var lite reserverad först, hon är ju äldre nu, säger Caroline.

På grund av att man återigen hade problem med svininfluensa hade Chandani varit ett par veckor i fosterfamilj – man ville inte riskera att hon skulle smittas. Men andra dagen när Caroline skulle träffa Chandani igen blev det på barnhemmet.

– Hon var så glad att få träffa sina kompisar så hon glömde mig, säger Caroline och skrattar.

– Men hon sig om ibland och kollade in att jag var i närheten, tillägger hon.

Chandani fick redan andra dagen följa med familjen till hotellet.

– Det gick i stort sett bra, säger Caroline, men ibland var hon lite ledsen. Vi tillbringade veckan med att bland annat vara ute och shoppa, och besöka barnhemmet för handikappade, Tara.

Precis som flera andra adopterade som kommit tillbaka och adopterat själva blev Caroline och Chandani uppmärksammade av media. Det var såväl flera tidningar som TV (Indian Express hade ringt redan i Sverige).

– Till slut tyckte de på Shreevatsa att det blev för mycket och ljög och sa att vi åkt hem!

NU ÄR CAROLINE OCH CHANDANI hemma sedan ett par månader. Chandani har anpassat sig bra, tycker Caroline. Hon har knutit an till mamma och är också väldigt förtjust i mormor och morfar. Hon har dessutom en moster som även hon är från samma barnhem.

Chandani är envis och viljestark, ”men det är bra att det är krut i henne”.

– Alla tycker att hon är underbar. Och så snäll och lugn – men det är ju inte så konstigt att hon blir blyg när hon träffar nytt folk. Hemma är hon livlig.

Hur är det med sjukdomen då?

– Den märks faktiskt inte så mycket. Hon får blod var tredje vecka. Efter det är hon ännu piggare och livligare än vanligt. Den som ser henne kan inte tro att hon är sjuk på något sätt.

Det märks att Chandani är van vid läkare och sjukhus. När doktorn tog fram stetoskopet tog hon det ifrån honom och satte det på rätt ställe på bröstet!

Så småningom kan det bli tal om operation, precis som för Meenal, som har samma sjukdom och som också kommer från Shreevatsa. Henne kunde vi läsa om i det här årets första nummer av Vi Adoptivfamiljer.

Men det dröjer ett tag och än så länge är bara Caroline och Chandani så glada att de har återförenats och kan leva sina liv med varandra.

Och vi andra kan glädjas över att Chandani, trots sin svåra sjukdom, till slut fick en egen familj och slipper växa upp på barnhem.

Ing-Marie Söderberg

Augusti 2010. Tillbaka till Shreevatsa. Nu får Chandani följa med till Sverige.

FFIA
på Facebook
 - Adoption en fantastisk möjlighet

En grupp för oss som tycker Adoption är en fantastisk möjlighet för barn att få familj på och familj att få barn på. Välkommen dit. Sidan blir vad vi gör den till!
<http://www.facebook.com/group.php?gid=112686522088456>

I maj reste en grupp från Sverige för att medverka vid ett av FFIA bekostat utbildningsseminarium i Nanjing. Det är en del av ett samverkansprojekt kring ortopediska problem som påbörjades 2006. Här berättar Carin Fremling om resan.

En bättre framtid med friska fötter

Vi har skrivit om Healthy Feet tidigare i Vi Adoptivfamiljer men nu var det dags för en ny insats i Kina. Med sin enorma befolkning och den officiella ettbarnspolitiken finns det så oändligt många barn på institution och många, ofta över 90 procent, har någon form av funktionsnedsättning.

Flera barn har dock sådana handikapp som vi inte ser längre i Sverige, därför att de alltid behandlas och inte blir handikappande. En sådan funktionsnedsättning är klumpfot. Tack vare insamlade medel till Kinabiståndet var det nu dags

för ett utbildningsseminarium i Nanjing.

I maj månad reste därför en grupp från Sverige för att medverka vid ett av FFIA bistånd Kina bekostat utbildningsseminarium i Nanjing. Det är en del av ett samverkansprojekt kring ortopediska problem som påbörjades 2006. Projektet går i första hand ut på att lära ut en metod som kan förändra framtida möjligheter för ett barn som föds med klumpfot.

Dr. Lars Rehnberg, som tidigare deltagit i projektet, undervisade i Ponsetimetoden och ortopedingenjör Erika Axelsson redogjorde för hur hon arbetar med behandling och uppföljning av de patienter hon har kontakt med här hemma. Hon hade resväskan full av ortopediska hjälpmedel. De ska tjänstgöra som undervisningsmaterial under seminariet. Utbildningsseminariet är planerat och efterfrågat av vår samarbetspartner i Kina.

NÄR VI ANLÄNDER I NANJING är alla deltagare på plats. De är ett knappt 30-tal från olika provinser. Alla är förväntansfulla och med den kinesiska guidens hjälp tar sig Lars an utmaningen att berätta om Ponseti och hans metod. Kunskapen hos deltagarna varierar från att aldrig ha hört talas om metoden till att arbeta med den.

På www.ponseti.info/ kan den som är intresserad läsa mer. Lars visar och demonstrerar, guiden översätter, instruerar och vidarebefordrar frågor till Lars.

Erika får möjlighet att visa hur den långa rehabiliteringens olika faser ser ut, från tidig gipsning till speciella skenor och skor, som det är nödvändigt att följa upp och använda under många år för ett fullgott resultat. Lars och Erika lägger mycket emphasis vid att påpeka hur viktig efterbehandlingen är. Det kan inte nog påpekas då även patienter utifrån kan komma i fråga för behandling på institu-

tionen och även då är det extra viktigt att familjerna får den hjälp de behöver för barnets framtida behov.

Så här berättar Erika Axelsson om sina intryck: "Deltagarna på seminariet var läkare från spridda delar av Kina; det som slog mig var att de alla var otroligt lyhörda och intresserade av det vi berättade. Vi hade en förmiddag på barnhemmet i Nanjing där vi gipsade klumpfotsbarn enligt Ponseti-metoden; där fick flera av läkarna också möjlighet att gipsa barnen med klumpfot.

Vi fick också chansen att göra en enkel ortos (ortopediskt hjälpmedel) till en pojke som hade behandlats bra, men som tyvärr inte fått rätt efterbehandling. Bara man förstår principen i behandlingen så kan man tillverka fullt adekvata ortoser på ett enkelt sätt. Vi tillverkade faktiskt en ortos med hjälp av ett par sandaler och ett avsågat kvastskärf. Och tack vare det kommer den pojken förmodligen slippa att felställningen i hans fötter kommer tillbaka."

FFIA Kina bistånd har fått frågan om att bekosta fler seminarier och då samarbeta med en institution i Guangdong. Britt-Marie Nygren, som har ansvaret för FFIA:s bistånd, och jag tar tillfället i akt och reser med Erika för att titta på förutsättningsarna för det. Där möts vi av en välutvecklad ortopedisk verkstad på institutionen. Ortopedteknikerna och läkarna visar hur de behandlar sina barn och vi får se deras verksamhet. De gör ett fantastiskt jobb!

Erikas reflektioner efter veckan i Kina var att Ponsetimetoden borde kunna spridas till alla barnhem i Kina, och att det bästa sättet att göra det på är genom liknande symposium som detta i Nanjing.

"Jag blev sugen på att gå vidare med att informera om andra diagnoser, främst kanske andra ledfelställningar som inte

Stepup. Barn i Guangzhou tränar med ortoser på fötterna

bara drabbar fötterna. Här finns också massor att vinna om man bara börjar behandla i tid. Tänk om man kan vidareutveckla projektet till att handla inte enbart om klumpfötter, utan ge mer av all den övriga kunskap vi har.”

Nu är det höst i Sverige och höstlöven singlar till marken och vi skulle önska att vi kunde göra mycket mer. Det är fortfarande ganska långt till jul och nog skulle vi kunna dela med oss för att göra livet bättre om inte för alla så i alla fall för några. En gåva, liten som stor, tas tacksamt emot (kanske en julkapp kan vara till FFIA:s bistånd) för kommande insatser i projektet.

– Förhoppningsvis kommer vi att kunna fortsätta med projektet, och fler barn kommer att få möjlighet till en bra framtid. Jag hoppas att vi bidrar till fler välfungerande fötter som springer runt på jorden, säger Erika Axelsson.

På FFIA:s hemsida kan du läsa rapporter från våra biståndsprjekt. Och kom ihåg: Många bäckar små...

Carin Fremling

PS. På FFIA:s webbsida kan du också läsa hela Erika Axelssons rapport från resan i Kina.

Expertis. Dr Lars Rehnberg och ortopedingenjör Erika Axelsson undersöker ett litet barn med sneda fötter.

Seminarium. Intresserade deltagare fick själva prova på att gipsa.

Läs mera om FFIA:s biståndsprjekt på www.ffia.se
Pg 170446-9. Blankett finns för autogiro

Två resor till Indien har ibland gett Annika Paulsson upplevelser ut över det sannolika ... Sina rötter fann hon i Pune, en plats som lever kvar i minnet och i hennes hjärta för evigt.

En del av mig tillhör alltid Indien

Sverige-Svalöv, Danmark-Köpenhamn, Finland-Helsingfors, Indien-Delhi-Agra-Varanasi-Jabalpur-Kanha-Chennai-Bangalore-Goa-Trivandrum-Goa-Hampi-Poona-Mumbai-Delhi och tillbaka till Svea rike. Men vi kanske ska slå ner på takten och ta det ifrån början, närmare bestämt år 2007.

Det var tänkt att bli ett fantastiskt äventyr och det blev det, men med sämsta möjliga start. Jag skulle ensam resa till det mystiska landet i öster och i Delhi träffa en indisk tjej som jag några år tidigare lärt känna i Sverige. Hon tjuvade på mig om att det skulle vara så roligt om jag åkte tillbaka till landet jag en

gång föddes i och där fick en visning av henne som kunde allt på sina fem fingrar. Pengar, pass, biljetter, visum och vaccination var fixat och ni förstår säkert själva min förväntan inför vad som komma skulle. Lika stor blev min besvikelse när hon två veckor innan avresan skickade ett mejl där hon skrev att hon var i USA och tyvärr inte kunde träffa mig. Hon hade bett mig åka till andra sidan jorden för att sedan meddela att hon inte var där!

Tänk snabbt! Jag fixade ett läkarintyg och såklart vore det det enda rätta att gå till resebyrån och avboka resan. Halvvägs dit stannade jag upp, funderade ett tag och frågade mig själv varför inte jag skulle kunna åka till Indien när så många andra kan? Sagt och gjort, den 20 oktober satt jag på planet dit.

På flygplatsen i Delhi blev jag lättad över att jag hade beställt hämtning från hotellet. Utanför flygplatsen var det svart som aldrig förr på grund av strömavbrott. Jag såg inte ett dugg framför mig och bad till någon högre makt att killen som körde visste vart vägen gick, då jag knappt kunde se den. Näja, fram till hotellet kom jag och fick ett rum precis invid recep-

tionen. Kände mig fram med händerna var sängen stod och redan nu fick jag användning av ficklampan hemifrån, det visade sig att den skulle bli min bästa

vän under resan. Jag hade ingen aning om i vilken värld jag skulle kliva ut i morgonen efter, tankarna snurade men tidsnog somnade jag. Frukost

fick jag i mig på hotellet och nu hade det blivit dags att upptäcka Indien.

Ut igenom dörren klev jag, gick tillbaka och stängde den illa kvickt igen och visste inte om jag skulle våga öppna den på nytt. Var i hela fridens namn hade jag hamnat? Dofterna, alla kor, trafikkaoset, vimlet av människor gjorde mig påmind om att jag inte var i Sverige utan i ett land med en befolkning på över en miljard och till ytan lika stort som Europa. Var det konstigt att jag blev rädd? Jag stod som förstenad och visste inte om jag skulle skratta eller gråta, tankemässigt letade jag redan efter en dator så jag kunde boka första bästa flygstol tillbaka till Sverige.

”Första gången i Indien?” Jag fick fram ett svagt ja och Gerhard från Österrike blev min räddning. Han var i samma sits men hade bestämt sig för att ge Indien en chans och hade för dagen bokat en sightseeing i Delhi. Jag fick förmånen att följa med och vi avslutade på Pizza Hut, ännu var vi inte redo för det indiska köket. Våra vägar skiljdes därefter och jag stod återigen vid en återvändsgränd utan att veta åt vilket

... Ut igenom dörren klev jag, gick tillbaka och stängde den illa kvickt och visste inte om jag skulle våga öppna den på nytt ...

håll jag skulle gå. Men chocken hade lagt sig lite, kände mig inte fullt så rädd längre, tog mig i kragen och nu var det dags för expedition Indien att ta fart på allvar.

Tre personer ifrån Sverige, Niklas, Johan och Ann-Sofie korsade min väg och tillsammans slog vi följe till vårt första stopp, som blev Agra och Taj Mahal. Resan dit gick med taxi, då vi inte lyckades boka tågbiljetter på egen hand.

Den vita marmorn på Taj Mahal bredde ut sig över Agra som ett snötäckt vinterlandskap och dess skönhet kan inte förklaras i ord. Kärlekshistorien bakom är i mina ögon fantastisk, och vem vill inte hitta en man som förklarar sin kärlek med ett sådant underverk?

Jag och Niklas fortsatte till Jabalpur och Kanha nationalpark, det hade blivit dags för tigersafari. Vi fick skriva på papper om att vi gav oss in i parken på egen hand, och fick tydlig information om att de inte skulle skjuta någon tiger vid eventuell attack. Åkte in i parken med en öppen jeep och plötsligt blev det ett himla liv på aporna och fåglarna i träden.

Såklart varnades andra djur om fara och plötsligt stod hon där mitt framför oss. Den vackraste tigerhona man kan tänka sig, nästan så nära att jag kunde röra henne med fingertopparna. Säg vad man vill om detta djur, men det är oslagbart att se det i sin rätta miljö och framförallt i frihet. Adrenalin-kicken var enorm och det var först efteråt jag förstod vad jag egentligen varit med om. Många åker in och ut i parken utan att ens se skynten av en tiger, så vi hade en otrolig tur.

Kändes ganska skönt att så småningom sätta mig på tåget tillbaks till Delhi och sedan återvända hem. Mina tre veckor i Indien var till ända och jag var mäktat stolt över att ha klarat av det trots den mindre roliga starten.

MEN VAD ÄR TRE VECKOR I INDIEN?

Två år senare, den 7 oktober 2009, satt jag återigen på planet som skulle ta mig tillbaks till fjärran land. Tio veckor stod till mitt förfogande och det hade blivit dags att avsluta äventyret.

På planet mötte jag Niklas som var med 2007 och med sig hade han en tjej från Västerås, Louise. Vi tillbringade en del tid tillsammans och det kändes ganska bra att börja resan med någon. För

trots att jag har varit i Indien tidigare var det ändå en liten chock att återigen befinna sig i detta galna land, på något sätt glömmes man bort kaoset som råder överallt.

När jag klev av kände jag inte riktigt igen mig. Flygplatsen hade verkligen fått ett lyft och kändes fräsch. Steg ombord på lokalbussen in till Delhis centrum och resan dit var riktigt behaglig, satt lugnt och fint kvar på sätena istället för att hoppa upp och ner i taket, dock satt/stod vi som packade sillar. Vägarna var asfalterade, gatlyktor lyste upp vägen och bussen hade till och med fungerande display och fönsterrutor.

Efter ett kort stopp i Agra gick resan vidare till Chennai med tåg, en resa på över 48 timmar och en av de värsta i mitt liv. Fick plats i general class som i kort innebär att jag hade min smala brits, det var trångt, varmt, ingen mat och det som försäljarna erbjöd såg inte ätbart ut, rutor utan fönster men med galler. Vid en eventuell olycka skulle jag inte haft en chans att komma ut. Råttor, möss plus alla friåkare som inte ville betala för sig men ändå kämpade om utrymmet.

Förkylningen kom som ett brev på posten och efter ett dygn blev jag mag-sjuk, fullkomligt sprutade ut ifrån alla håll och kanter och jag kände mig mer död än levande. Toaletterna på tågen vill man inte besöka mer än i nödfall, stanken går inte att beskriva och det som pryder väggarna är inga rena kakelplattor. Tågen går inte speciellt smidigt fram, rivstartar iväg, tvärstannar vid stopp och däremellan skumpar man fram så det är inte helt lätt att som tjej hålla reda på kläderna samtidigt som man måste hålla i sig någonstans för att inte ramla ner i hålet, den så kallade toaletten och koncentrera sig på att få uträttat sitt behov. Både rent vatten och toalettpappret tog slut så det var inte konstigt att jag nästan kröp av tåget väl framme i Chennai.

I Chennai tog en snäll pastor hand om mig och såg till att jag kom på benen igen. Jag och Louise åkte sedan vidare till turistparadiset Goa.

Massage, diverse kroppsbehandlingar och paraplydrinkar avlöste varandra i kombination med många dopp i det blå. Goa var underbart, men ger enligt mitt tycke inte en representativ bild av Indien.

Tågresan gick söderut och i Trivandrum i Kerala, även kallat Indiens Venedig, klev vi av. Vi skulle nu jobba oss upp längs västkustens pärlor och Dan från USA gjorde oss sällskap en bit på vägen.

Första resan var tänkt att ta fyra timmar, vi skojade till det och bokade allra sämsta klass på tåget. Vi stod som förstenade när vi insåg att det var ett par hundra personer till som skulle in i samma vagn som vi! In kom vi men knappt så mycket mer, folk hängde ut med armar och ben och det var bara till att följa strömmen när den rörde sig framåt eller bakåt.

Det var säkert 50 grader varmt, dåligt med luft och svetten lackade som aldrig förr. Bara kor saknades för all annan ohyra fanns det gott om. När vi till slut rullade iväg började jag må illa, Louise fick nästan panik och Dan sade inte så mycket utan koncentrerade sig mest på att kippa efter luft. Efter 40 minuter stannade tåget på grund av möte och ut kastade vi vårt bagage och efter följde vi. Mitt ute i ingenmansland var vi men till Kochi kom vi ändå så småningom.

KATHAKALI ÄR EN BERÖMD INDISK

dans- och teaterföreställning, där två skådespelare använder sig av mimspel till sång/musik av trummor och något som liknar grytlock.

Det som utspelades framför mig kändes ganska amatörmässigt, trummen var måttligt engagerad och försvann ut mitt

i allt, han som skramlade i grytlocken tittade mest på klockan och jag hade till slut problem att sitta still på min pinnstol. Överraskande nog hade de 25 års erfarenhet av denna pjäs och för att få spela ska man läsa på universitet, ofattbart men sant.

Mer spänning blev det dock när jag och Louise skulle iväg på elefant- och båttur. Djurens dag börjar med att de blir tvättade av skötarna i floden. Dessvärre blev det oroligt i lägret och elefanterna började hoppa och springa om-

► En del av mig

kring, vilket fick till följd att alla turister i sin tur började springa, för vem vill stå i vägen för en fullvuxen elefant?

Återvände till Goa för att sedan hamna i "The City of Victory" – Hampi, en stad som breder ut sig mellan gyllenbruna klippblock och bananfält, innan vi åkte vidare med nattbuss till min födelsestad Poona. Jag hade med mig adressen till Sasson Hospital, sjukhusområdet där barnhemmet låg. Frågade oss fram till SOFOSH:s kontor, alla var jättetrevliga där och tog väl hand om oss. Fick mejladressen till Dipika – kvinnan som eskorterade mig till Sverige. Gick omkring lite på området och hade svårt att föreställa mig ett liv där, kände mig oerhört tacksam över att ha blivit adopterad till Sverige.

När jag gick in i rummet där Dipika befann sig visste jag inte riktigt vad som

väntade. Då jag endast var tre månader gammal när jag kom till Sverige har jag inga minnen ifrån Indien, men Dipika kom så väl ihåg mig som den lilla Smita jag var. Jag fick min journal där det fanns en del foton och brev som mamma och pappa skickat genom åren, samt lite information om mig.

I sista journalfickan låg ett vitt papper med information om min biologiska mamma. Hon hette Aruna Kand, var 25 år när hon födde mig 1979, kom ifrån en rik familj i Poona och utbildade sig på universitetsnivå. Då det inte är acceptabelt att bli gravid som ogift kvinna lämnade hon mig på Shreevatsa sex dagar senare. Hon lär ha sagt att hennes kärlek inte var tillräcklig för att ge mig ett bra

liv i Indien, och önskade att jag kom till en familj som kunde ge mig det. Aruna lämnade sin adress på barnhemmet och syftet med det står antagligen skrivit i stjärnorna.

Aruna dog för fem år sedan, hon var gift (ej med min biologiska pappa) och hade levt ett bra liv, några syskon finns inte registrerade, ej heller några uppgifter om min biologiska pappa. Dock säger legenden att han var en vit man ifrån väst, dels eftersom jag är så pass ljus och dels är jag ganska lång jämfört med andra indier. Enligt Dipika är jag och Aruna väldigt lika och en del av henne vandrar nu vidare på andra sidan jorden.

Egoist eller inte, när jag fick beskedet om att Aruna var död kände jag en viss lättnad. Hade hon levt skulle jag bli tvungen att fatta ett beslut om

jag skulle leta upp henne eller inte.

Hade jag valt att inte göra det skulle jag säkert ångra mig i samma stund som jag lämnade Indien, och tvärtom skulle jag inte ha en aning om vad jag skulle hitta.

Shreevatsa är ett jättefint barnhem och jag är övertygad om att barnen har det bra under sin tid där. Jag fick en rundvandring och fick sitta i ett pyntat hörn

omgiven av texten "Welcome home". I den stunden önskade jag att min familj varit där. Det var oförglömliga minuter och har man inte varit med om det är det svårt att förstå när jag berättar om det i efterhand. De utförde

diverse ritualer, tände ett ljus så att jag alltid ska hitta vägen hem samt fick lite gåvor.

Fick även förmånen att besöka Tara center som är ett hem för barn med särskilda behov. När jag kom tillbaka till kontoret hamnade jag mitt i en adoptionsceremoni, för att sedan prata med ett par föräldrar som ivrigt väntade på sin nya familjemedlem.

Dagarna med Dipika, mötet med Shreevatsa/Tara center och all information var mer än jag hade hoppats på. Det var så intensivt och jag hann inte tänka så mycket mellan varven, vilket kanske var tur för då hade väl alla känslorna kommit på en och samma gång.

När jag lämnade Sasson hospital bakom mig gav jag mig ett löfte om att inte återvända dit igen, för ett bättre möte med min historia kommer jag aldrig att kunna få igen. Däremot lever det kvar i minnet och i mitt hjärta för evigt, och jag önskar att barnen där går samma lyckliga öde till mötes som jag.

DET VAR MED LITE VEMOD I KROP-PEN som jag åkte vidare till Mumbai, där skyskrapor blandas med kåkstäder, shoppingcentra med gatuförsäljare och bankomater med tiggare. Biobesöken blev många i Indiens Bollywood, och man kan inget annat än älska dessa dans- och musikföreställningar. Filmen inleddes med att alla i salongen stod upp varpå den indiska nationalsången framfördes. Jag var på väg att klämma i med "Du gamla Du fria", men vid närmare

Mumbai. Resan går mot sitt slut.

eftertanke kan jag varken sjunga eller ville vara salongens mittpunkt för en stund.

Passade på att besöka min brors barnhem i Mumbai, och även det var en fröjd för ögat.

Sista kvällen i Mumbai tillbringade jag och Louise på lyxhotellet Taj Mahal Palace and Tower, våra vägar skulle nu skiljas åt.

För att komma in passerade vi ett säkerhetssystem likt dem som finns på flygplatser, och väl inne förstod vi varför det billigaste (!) rummet kostar 3 400 kr/natten. Besökte damrummet där jag knappt vågade sätta mig på toaletten, fick tvål serverat i händerna av en dam som sedan öppnade kranarna åt mig för att till slut ge mig en linnehandduk att torka mig på. Verkligen en kontrast till det Indien som jag känner utanför.

Äventyret började närma sig sitt slut och tågresan tillbaka till Delhi var en av de bästa. Äkte första klass där det var rent och fräscht, sköna säten, god mat och det trygga sällskap som utgjordes av en av Indiens främsta tennisspelare fick mig att somna gott den kvällen.

I Delhi var det isande kyla och i kombination med kallt vatten som nästan frös mig till is fick jag byta rum några gånger. Jag sög åt mig av atmosfären så mycket jag kunde och njöt av att ha slutit min cirkel och kände mig färdig med Indien.

Ring, ring, "out of my way", en man kommer cyklandes och stannar utanför något som ska likna ett sjukhus, men snarare ser ut som ett bombnedslag av mäniskor. Han håller upp bilder mot solljuset så att doktorn kan ta en snabb titt på dom, samlar ihop bilderna, lägger mappen på pakethållaren och cyklar vidare. Var det dagens röntgenrond?

En cykeltaxi far förbi med turister plus bagage som är bra mycket större än de spåda killarna som cyklar. Det är knappt man tror att de ska klara av det, men de har en vilja av stål och en styrka som överträffar det mesta. Mitt samvete säger mig att detta är galet, men å andra sidan är det bättre att jag betalar dem för att utföra sitt jobb än att inte ge dem pengar alls. Varje gång jag hoppar upp på sätet frågar jag om vi ska byta plats, men jag får ett strikt nej ifrån alla.

... Jag kan inte se mig själv som en indisk kvinna i dagens Indien ...

Åter i Pune. På Shreevatsa blev Annika väl mottagen

Resan till flygplatsen gick sisådär, kilen hade ingen brådska och när jag påtalade för honom att jag skulle med ett flyg sade han "No problem"?! Till flygplatsen kom jag, 20 minuter innan incheckningen stängde och det var mer än i pannan som svetten rann.

På planet kunde jag inte låta bli att skratta för mig själv när måltiden serverades, ris och curry. Här har jag varit i Indien i nästan tio veckor och in i det sista ska jag få denna mat; kan säga att det inte står överst på min matlista ännu.

DET FINNS INGEN SOM KAN SÄGA att jag inte har sett Indien, alla mil jag tågluffade ifrån öst till väst, norr till söder har gett mig de mest fantastiska landskapsskildringar man kan tänka sig.

Sedan 2007 tycker jag att det har blivit så mycket mer av allt och till det sämre. Engelskan är usel, maten het så det ryker ur öronen, alla upprepningar och ändå blir det fel men tillsammans med folket som är "one of a kind" är det Indien och antingen älskar man eller hatar man det.

Indien är på frammarsch, men frågar du mig är det tack vare Europa och USA. Endast en liten del av befolkningen drar nytta av detta medan den andra bara blir fattigare och fattigare. För hur förklarar man annars alla bönderna i södern som tar livet av sig när skördarna förstörs av allt regn; kvar lämnar de fru

och barn som inte kan försörja sig själv och såklart hamnar på gatan. Eller alla hyddor/plåtskjul som ser ut att falla ihop vid minsta vindpust, men som faktiskt är någras hem. Där finns inget fungerande välfärdssystem som i Sverige.

Det är ett land i kaos och är man inte beredd på den kulturkrock/chock det innebär tror jag inte man blir långvarig.

HITTILLS HAR NI KÄNT MIG som Smita Kand, men det är kanske på tiden att jag presenterar den tjej jag är idag. Annika Paulsson är mitt namn och jag är 31 år gammal. Bor i Svalöv och arbetar på sjukhuset i Helsingborg inom cancer-sjukvården. På min fritid sysselsätter jag mig med alltifrån att träna på gymmet till att träffa vänner, laga mat, köra motorcykel, läsa böcker, resa och såklart drömma mig bort till jordens alla hörn.

Jag kan inte se mig själv som en indisk kvinna i dagens Indien, blickarna på mig var många då jag ser indisk ut men varken klär mig eller beter mig som en sådan.

Mitt skal talar om att jag är ifrån en annan kontinent, men insidan är lika gul och blå som på vilken svenskfödd som helst. Ödet gav mig den bästa familj någonsin, och det stämmer såväl att blod är tjockare än vatten, men kärlek är tjockare än blod.

"Made in India but from Sweden", även om en del av mig alltid kommer tillhöra detta fjärran land.

Annika Paulsson

Tre familjerättssekreterare från Falköpings kommun åkte i juni på studieresa till Kina, tillsammans med tre blivande adoptivfamiljer. De ville ta del av adoptionsprocessen i sin helhet och få inblick i barnens situation.

Lärorik resa för adoptionsutredare

Vi anlände till Peking fredag 4 juni. En av familjerna skulle åka till en provins i södra Kina för att hämta sitt barn. De två övriga familjerna skulle hämta sina barn i Lanzhou i Gansu-provinsen i norra Kina, och det var dit vi följde med.

När vi anlände till hotellet hade ett av barnen redan kommit och överlämnandet skedde efter en halvtimme. Det andra barnet anlände till hotellet några timmar senare. Vi fick förfrågan av familjerna om vi ville filma överlämnandet, och det var ett stort förtroende att få delta och vara så närvarande vid detta stora ögonblick.

Barnen kom från två olika barnhem och personalen hade olika strategier. Överlämnandet av det ena barnet skedde successivt från nannys knä till föräldrarna, och efter någon timme lämnade nanny och barnhempersonalen barnet och adoptivföräldrarna utan att barnet märkte det.

Det andra barnet lämnades över direkt till föräldrarna och barnets nanny höll sig i bakgrunden så att barnet inte kunde se henne. Hon hade dock hela tiden uppsikt över hur det gick. Vi fick veta att barnens nannies är fästa vid dem, och

att det är känslomässigt jobbigt för dem att skiljas från barnen. Samtidigt gläds de över att barnet får växa upp i en familj och får möjlighet till ett bra liv.

Oavsett på vilket sätt som överlämnningen skedde tydde sig barnen till sina adoptivföräldrar på liknande sätt. Det var starka ögonblick och fascinerande att se hur snabbt barnen anpassade sig till sin totalt nya situation, och hur snabbt de blev trygga hos sina föräldrar.

NÄSTA DAG ÅKTE VI tillsammans med föräldrarna till Civil Affairs. Där fick föräldrarna skriva under en del handlingar och de fick också frågor såsom varför de vill adoptera, inkomst, utbildning och om de betalat något för adoptionen. Senare på eftermiddagen hade vi socialarbetare ett möte med personal från Civil Affairs och från de båda barnhemmen som barnen kommit från. Vi kände oss väl mottagna och de framförde en önskan om framtida samarbete och vänskap med Sverige.

Det var en stor händelse för dem att få besök av oss, eftersom det var första gången som de tog emot utländsk myndighetspersonal som arbetar med adoptioner. Under mötet hade vi en dialog

främst kring hur man bäst möter de handikappade barnens behov. Vi fick veta att 95 procent av barnen på barnhemmen i Gansu-provinsen och även i hela Kina, har olika former av fysiska eller psykiska handikapp. Återkommande under våra besök i Lanzhou och även senare i Pingliang framfördes det stora behovet av hjälp från Sverige. Man uttryckte att det fanns ett särskilt stort behov av medicinsk kunskap kring CP-skador och olika former av tekniska hjälpmedel för att rehabilitera och hjälpa barn med dessa handikapp.

VI RESTE NU VIDARE MED BUSS till Pingliang för att besöka barnhemmet där ett av barnen kom ifrån. Barnhemmet var ett så kallat Social Welfare Institute. Förutom att det var ett boende för barn och ungdomar var det också ett boende för äldre, dock i olika byggnader. Institutionen var gammal och sliten. På barnhemmet bodde 115 barn och 111 av dessa hade fysiska eller psykiska handikapp. De flesta av barnen får inte möjligheten att komma till en adoptivfamilj, de bor på barnhemmet tills de blir myndiga. Det har ännu så länge inte kommit mer än tre barn till Sverige från detta barnhem, eftersom kontakten är relativt nyetablerad.

Vi visades runt i en del av barnens byggnad och vi tilläts också fotografera. Vi fick se tre av rummen som några av de minsta barnen bodde i. Rummen var små och väggar, golv och tak var målad cement. Varje rum rymde tre spjäsängar och det sov två barn i varje säng. Barnen var välklädda och hade några leksaker att leka med. Det intryck vi fick av personalen var att de var engagerade i barnen och att de ägnade sig åt dem.

Man visade oss också två rum som var avsedda för sjukvård. I ett av rummen

Studiebesök. Tre adoptionsutredare på CCAA:s kontor i Peking.

fanns en kuvös och en syrgasapparat som hade skänkts från Kanada. Apparaterna var uråldriga men fungerade och hade räddat många små barn till livet. När vi var på besök låg en för tidigt född liten flicka i kuvösen. I det andra sjukvårdsrummet fick en liten pojke akupunktur som behandling för mat-smältningsbesvär. Vi visades också till ett rehab-rum, där det fanns en madrass på golvet och några redskap för barnen att träna på.

Personalen framförde önskemål om att de blivande adoptivföräldrarna skickar kort på sig själva och kanske något mjukisdjur, leksak eller liknande för att underlätta för dem att förbereda barnet inför mötet med sin blivande familj.

I vårt program var det också inlagt ett besök på det nya barnhemmet som byggs i Pingliang. Det var en imponerande byggnad som ska bli inflyttningsklar i oktober 2010. Vi gick runt på de olika avdelningarna och personalen berättade att det ska finnas en avdelning för skola och sjukvård samt ett stort kök och matsal och stora sovsalar som inrymmer 20 sängar. Det fanns en vacker rund lokal med stora fönster där barnen ska ha fritidsaktiviteter, såsom dans, musik med mera. Barnhemmet är beläget i ett modernt område i utkanten av staden med utsikt över de vackra bergen.

EFTER ATT VI HADE varit på resa i en vecka kom vi tillbaka till Peking lördagen den 12 juni. Nu mötte vi familjerna igen som även de anlät från sina respektive provinser denna dag. Det var en glädje att se dem igen tillsammans med sina barn, och det var tydligt att de nu blivit familjer och barnen föreföll trygga med sina föräldrar. Det var också

spännande att se barnens personligheter och att de var små egna unika individer.

Innan vi skulle åka tillbaka till Sverige gjorde vi också ett besök på CCAA, The China Center of Adoption Affairs. Till CCAA kommer 200-300 adoptionsansökningar per månad från de 17 länder som har tillstånd att adoptera från Kina.

De som går igenom ansökningarna är utbildade socialarbetare på universitetsnivå. Deras huvuduppgift är att tillstyrka eller avslå ansökningarna. Medgivandeutredningen är en viktig del i beslutsunderlaget och personalen gav ett gott betyg när det gäller utredningarna från Sverige. Personalen försöker tillgodose de blivande adoptivföräldrarnas önskemål när det gäller ålder på barnen och/eller om de önskar ett barn från en specifik region.

Förutom medgivandeutredningarna skickas även uppföljningsrapporterna till CCAA. Personalen informerade om att de långa väntetiderna innan man får barnbesked har sin förklaring i att det finns fler ansökningar än det finns barn som är tillgängliga för adoption. De flesta sökanden önskar dessutom friska barn, men det finns bara ett fåtal barn, endast fem procent, som inte har någon form av handikapp. I Kina lämnas barn med handikapp till barnhem därför att föräldrarna inte har de ekonomiska resurser som krävs för att behandla barnet. I många fall handlar det om handikapp som skulle vara lätta att korrigera och behandla här i Sverige.

VÅR STUDIERESA TILL KINA

var en oerhört lärorik resa med många glada och känslomässiga stunder. En resa med ett otroligt välplanerat program som fungerade i varje detalj och med mycket kompetenta tolkar/guider. Vi mottogs mycket väl av personal på de olika instan-

Flicka på barnhemmet som blev glad för presenten som hon fick från Sverige.

serna i Kina och deras förhållningssätt präglades av stor gästfrihet och värme. Flera möten avslutades med festliga och trivsamma middagar och vi bjöds på allihanda typiska kinesiska rätter.

Resan har gett oss kunskaper som det inte går att skaffa på annat sätt och en erfarenhet som kommer blivande adoptivföräldrar och framförallt adoptivbarnen till godo. Genom kontakt med personal från olika myndigheter och personal på barnhemmet blev det också uppenbart att vi alla har samma ledstjärna i vårt arbete med adoptivbarn, nämligen ”everything for the children”, som är CCAA:s motto.

Vi vill rikta ett innerligt tack till de tre familjer som vi reste med. Tack vare dem blev våra upplevelser och lärdomar av resan långt över våra förväntningar. Ett stort tack även till FFIA och Loredana Colque och FFIA:s kontaktperson i Kina, mrs Wang Fang, som båda gjorde det möjligt att vi kunde förverkliga vår resa till Kina. Vi vill också tacka vår arbetsgivare som hela tiden varit positivt inställd till att vi genomförde denna resa som ett led i vår kompetensutveckling.

Karin Persson
Lucia Varas
Britt-Marie Freiman

Pampigt värre. Det nya barnhemmet byggs i Pingliang.

Evelina-Ying Johansson från Stockholm har vunnit ett fantastiskt pris i tävlingen Chinese Bridge: Ett ettårigt stipendium för studier i Kina. Vi Adoptivfamiljers reporter Rinki Hulth har träffat henne.

FFIA-tjej studerar i Kina

Chinese Bridge (Hanyu Qiao) är en stor tävling som anordnas en gång varje år. Här i Sverige är det Konfuciusinstitutet som arrangerar tävlingen, i samverkan med den kinesiska

rande. Vinner man den svenska del-tävlingen går man vidare till den stora finalen som hålls i Kina, och där man då representerar Sverige.

Den tjej som vann andrapriset, ett års stipendium för studier i Kina, bland högstadie- och gymnasieelever var Evelina-Ying Johansson. Hon är 17 år och adopterades 20 månader gammal från Hefei, Anhuiprovinsen i Kina genom FFIA 1994.

Evelina-Ying bor i Stockholm tillsammans med sina föräldrar och sin yngre syster, även hon adopterad från Kina. Hon läser just nu andra året på Nacka Gymnasium med inriktning Samhälle med Kinaprofil. Detta innebär att hon kan få kinesiska som tillvalsspråk samt att de ibland har teman inom ämnen såsom samhällskunskap och historia, då de gör speciell inriktning mot Kina eller Asien. När man läser sista året får man även resa tillsammans med klassen till Kina under en vecka.

Jag träffar Evelina-Ying på ett café i Stockholm, hon är söt och väldigt glad, något som verkligen smittar. Vi

beställer det vi ska ha och hittar ett tomt bord och sätter oss, nervositeten som jag trodde skulle infinna sig lyser med sin frånvaro. Vi bara ler och samtalet kommer igång utan att jag ens vet riktigt hur,

och därifrån flyter det på.

Min första fråga till Evelina-Ying var såklart: Hur känns det?

– Jättekonstigt, det är svårt att uttrycka sig... men jag är inställd på att åka nästa år, även om jag är lite chockad. Allt hände så snabbt, såklart trodde jag aldrig att jag skulle vinna andra priset.

Men Evelina-Ying berättar att hon var jätteglad när hon fick reda på att hon placerats bland andrapristagarna,

– Jag kunde inte sluta smila när jag tog emot priset, säger hon.

Och hur fick du idén att vara med i tävlingen Chinese Bridge?

– Det var min lärare i kinesiska som gav mig idén. Hon skulle nominera tre stycken till tävlingen och då de saknade kandidater frågade hon mig ifall jag ville vara med, trots att jag då bara läste kinesiska steg 1. Men min lärare sade att jag kunde se det som en förberedelse inför nästa års tävling, då jag har samma kunskaper i kinesiskan som de övriga tävlande som läser steg 2.

Evelina-Ying är inte säker på att hon ska säga detta egentligen, att hon endast läste steg 1 då hon var med i tävlingen. De vill gärna att man ska läsa steg 2 istället, men hon tror inte att det gör något.

Hur gick tävlingen till?

– Man tävlar i grupper om tre personer. Man ska sedan inför en jury – jag tror att de var ungefär åtta stycken – framföra en dialog så att de i juryn får en känsla för hur bra man talar. Sedan ska man framföra något kulturellt såsom uppvisning av kampsport, kalligrafi eller sång. Man bedöms individuellt även om man tävlar i grupp. Man tävlar också ett lag i taget medan de andra får titta på.

Är dialogen inövad, eller måste ni improvisera på plats?

– Nej, den är inövad.

Så vad framförde din grupp?

ambassaden i Stockholm. Tävlingen är uppdelad i en nationell och en internationell del, De första deltävlingarna sker i Sverige, en för högstadie- och gymnasieelever samt en för universitetsstude-

– Vi förde först en dialog, de två andra som var i min grupp är svenskar och vi spelade upp som en teater. De två svenska tjejerna spelade två ungdomar, där en av dem missat en kinesiskalektion, och frågar den andra om läxan. De börjar sedan prata lite om den, men blir efter ett tag osams för att de inte kan enas om vad ett visst ord heter på kinesiska. De ser sig omkring och den ena säger ”Där är en kines, vi frågar henne”. Kinesen var då jag; jag säger då att jag inte heller vet och förklarar att jag faktiskt inte är en kines utan är adopterad.

SÅ PÅ ETT SMIDIGT SÄTT får Evelina-Ying in i dialogen att hon är adopterad, då tävlingen endast är till för studerande som har icke-kinesiskt ursprung, alternativt kineser som inte är födda i Kina och inte heller har kinesiska som modersmål.

När jag frågar vad för kulturellt framträdande de gjorde, skrattar Evelina-Ying till och säger att de sjöng en kinesisk sång som hette Lao Shu Aida Mi.

– Det betyder ungefär: Jag älskar dig lika mycket som råttor älskar ris. I Kina har man ris på råttfällorna istället för ost.

Vad hände sedan då?

– Under tiden vi uppträdde så förde juryn anteckningar och sedan var det klart.

Ni fick alltså inga omdömen direkt efter uppträdandet?

– Nej, jag fick heller aldrig höra någon direkt motivering till priset. Det var fikarast efter att alla grupper var klara. Mina föräldrar var där och tittade på, så vi väntade tillsammans i ungefär 30 minuter, fast det kändes längre. Sedan ropade de ut ”tredje pris går till...” och så vidare. Jag fick sedan ta emot priset och jag fick även en gosadjurspanda.

Andrapriset (även kallat ambassadörspriset) som Evelina-Ying vann var ett ettårigt stipendium för studier i Kina. Stipendiet måste utnyttjas inom två år och flygbiljetten får man bekosta själv.

De andra i din grupp, vann de något?

– De vann en veckas resa till Kina,

vilket var tredjepriset i tävlingen, och de åker redan nu på höstlovet. De får även chansen att se den stora Chinese Bridge-tävlingen som kommer att äga rum i Kina. Alla som är med och tävlar vinner alltid någon form av pris.

Så hur kommer din framtid att se ut nu?

– Jag är inställd på att åka nästa år. När jag kommer tillbaka 2012 börjar jag läsa tredje ring då och tar alltså studenten 2013.

Är du förberedd?

– Ja, fast jag blev ju lite chockad, jag var inställd på att tävla igen nästa år för att få chansen. Men ja, jag har förberett mig lite, just nu så läser jag förra årets förstaprisvinnarens blogg, hon är alltså nere i Kina just nu.

Jag önskar Evelina-Ying en trevlig resa och hoppas att hennes studier kommer att gå bra nere i Kina. Förhoppningsvis får denna artikel även en uppföljare. Evelina-Ying kanske skriver en egen artikel för FFIA om hur det hela gick.

Rinki Hulth

Vi ordnar den trygga adoptionsresan!

När du skall ut på ditt livs viktigaste resa, vet vi precis vad du behöver när det gäller planering och upplägg av den. Vi är väl bekanta med alla tänkbara frågor ni har i samband med resan. Givetvis har vi goda kontakter och förmånliga avtal med välrenommerade flygbolag till den destination som är aktuell för just Dig! Allt för en trygg helhetslösning.

Här får du kunskap, erfarenhet och eminent service!

Planerar du en återresa?

Vi har allt fler kontakter med familjer och adopterade som vill besöka sitt födelseland. Genom åren har vi byggt upp bra kontaktnät internationellt och skräddarsyr just din återresa. Oavsett om du reser på egen hand eller om ni är flera som vill göra resan tillsammans, så hjälper vi dig.

Välkommen till oss!

Tyghusgatan 2, 302 32 Halmstad Tel: 035 - 16 05 05
E-mail: adoption.halmstad@resebolaget.se, www.resebolaget.se

Vi adoptivfamiljer är lika berörda av att Sverigedemokraterna kommit in i riksdagen som alla andra medborgare, men i vissa avseenden lite extra, menar Kerstin Krebs.

Vi har ett ansvar att säga emot

Det är 4 oktober, och dagen för riksdagens högtidliga öppnande. Vi är kanske 5000 på Sergels torg, kanske 7000 eller 10 000 det är trångt. Det är kallt, men varmt, för att vi står så tätt. Slagorden ekar över torget, och snart sätter sig tåget i rörelse mot Mynttorget utanför riksdagshuset.

Efter valet 19 september har ett nytt parti tagit plats i riksdagen, och främlingsfientligheten har tagit klivet in i kamraren och värmen från fotoblixtarna.

SVERIGEDEMOKRATERNA BILDADES 1988. Grundarna hade sina rötter i rörelser som Bevara Sverige Svenskt och Nordiska Rikspartiet och har gjort sig kända för djupt främlingsfientliga åsikter och uttalanden. Första gången partiet gick till val fick de drygt 1000 röster i riksdagsvalet, färre än Kalle Ankapartiet. 2002 fick de sina första valframgångar då de tog plats i fullmäktige på 29 orter. 2005 valdes Jimmie Åkesson till partiledare. Fram till 2006 användes parollen "Sverigedemokraterna – för ett svenskt Sverige". Inför valet 2006 bytte partiet logotyp till dagens blyga blåsippa, och sedan dess har också arbetet med att förändra partiets image och tvätta bort bilden av dem som främlingsfientliga pågått på allvar. I årets val gav det resultat, nästan sex procent av väljarna röstade på Sverigedemokraterna och de fick 20 mandat i riksdagen.

"rasism, ideologi som grundas på den vetenskapligt obevisade idén att människosläktet indelas i olika raser samt på den felaktiga idén att vissa av dessa raser är överlägsna andra.

Uppfattningen att vissa folk är överlägsna andra till följd av en bestämd rastillhörighet är i huvudsak en västerländsk skapelse som växte fram med kolonialismen från 1500-talet och framåt."

"främlingsfientlighet, avståndstagande från eller fientlighet mot främlingar, under efterkrigstiden använt som

synonym till rasism. Främlingsfientlighet är dock snarare ett avståndstagande till andra grupper grundat på kulturella skäl, inte fysiska. Jämför xenofobi och etnocentrism."

(Nationalencyklopedin)

Har Sverigedemokraternas politik i grunden förändrats, eller är det bara den yttre bilden av partiet som renoverats? Läs ovanstående, och bedöm själva. Vad kommer deras intåg i riksdagen att konkret innebära för människor i Sverige? Det känns idag nästan omöjligt att säga, men det kommer att bli svårt för alla att inte förhålla sig till främlingsfientlighet eftersom den ständigt kommer att stå på agendan de närmaste åren.

VI ADOPTIVFAMILJER ÄR LIKA berörda av situationen i riksdag, landsting och kommuner som alla andra medborgare, men i vissa avseenden på ett speciellt sätt.

Sverigedemokraterna hade fram till 2002 inskrivet i partiprogrammet att:

"Möjligheten till adoption av barn med ursprung utanför Europa ska upphöra."

Detta var något som under valrörelsen vändes emot partiet, och ströks också ur partiprogrammet som ett led i arbetet med att framstå som ett seriöst politiskt alternativ. Idag nöjer man sig med att anse att adoptionsbidraget ska avskaffas. Hur stor del av partiets medlemmar som fortfarande vill begränsa möjligheten att adoptera från länder utanför Europa är egentligen ointressant, även om uttalanden från företrädare för partiet över tid visar att de kan vara ganska många. Av flera skäl citerar jag dem inte.

Det intressanta är hur det Sverigedemokraterna säger och ger uttryck för i sin politiska gärning kommer att påverka vår vardag. Vi har redan sett starka reaktioner i form av demonstrationer på flera platser, och att människor i insändare, bloggar, Facebookinlägg och på andra

sätt velat ge uttryck för dels bestörtning och oro över valresultatet, dels för sin solidaritet och sympati för människor med annan etnisk bakgrund än svensk som lever i Sverige. Det är väldigt glädjande, men varje pol har en motpol. Det som kan sägas av ett riksdagsparti – varför skulle det inte kunna sägas vid fikabordet, på jobbet, i skolan? Och ärligt talat, har vi inte också hört det sägas en och annan gång, kanske i samband med samtalsämnet internationell adoption? Sverigedemokraterna fick på några Stockholmsskolor över 10 procent av rösterna i skolvalet, och tillräckligt många vuxna, myndiga svenskar tycker att Sverigedemokraterna ska tala från riksdagens talarstol.

Nu har vi alla ett ansvar för att säga emot – på de sätt vi kan, och där vi befinner oss. Skulle man råka glömma varför det är viktigt rekommenderar jag att man återvänder till följande citat: "Den viktigaste faktorn i ett tryggt, harmoniskt och solidariskt samhälle är den gemensamma identiteten, vilken i sin tur förutsätter en hög grad av etnisk och kulturell likhet bland befolkningen. Av det följer att den nationalistiska principen - principen om en stat, en nation - är grundläggande för Sverigedemokraternas politik."

(Principprogrammet, Den nationalistiska principen)

"VISST ÄR VARJE MÄNNISKA UNIK, men samtidigt är vi också mer eller mindre lika varandra. Vi är alla beroende av gemenskaper, människor som på olika sätt liknar oss själva och som vi kan identifiera oss med. Sverigedemokraterna menar att det i första hand är familjen och nationen som ger oss förutsättningarna att uppnå detta. Inga konstruerade kollektiv kan helt ersätta dessa djupt rotade, ursprungliga gemenskaper."

(Principprogrammets inledning)

Kerstin Krebs

Thailandfamiljer sökes

Jag har en tjej adopterad från Thailand 2003. Hon heter Maria och har nu hunnit bli nio år. Vi har ofta talat om att söka kontakt med andra Thailandsadoptioner och deras familjer.

Nu vill vi bjuda in till knytkalas-fika! Vi står för kaffe, the och

saft och alla som kommer kan ta med vad de vill ha till fikat, kakor, smörgåsar, bullar eller vad ni vill. Vi lägger upp på gemensamma fat och bjuder varandra.

Välkommen till Duvboskolans matsal i Sundbyberg, Alms väg 9, den 20 november kl 14.

Tanken är att vi kan göra en gemensam Thailandskarta för att se varifrån barnen kommer, en telefon och mail-lista, kolla om intresse finns att träffas igen, ha en trevlig stund tillsammans och genomföra en tipspromenad och fika.

Ni som är intresserade kan maila till mig och tala om att ni kommer på knytkalas-fikat, att ni vill vara med på mail-telefonlista, om ni reser till Stockholm och behöver sovplats, att ni har sovplatser till besökare.

Min adress är ceciliae23@gmail.com
telefon 08-35 88 20 eller 0708-13 73 25.

Sista anmälningsdag 8 november.

Välkomna!

Maria och mamma Cecilia

De som sen vill kan ju sen gå ut och äta i Sundbyberg eller någon annanstans tillsammans eller familjevis.

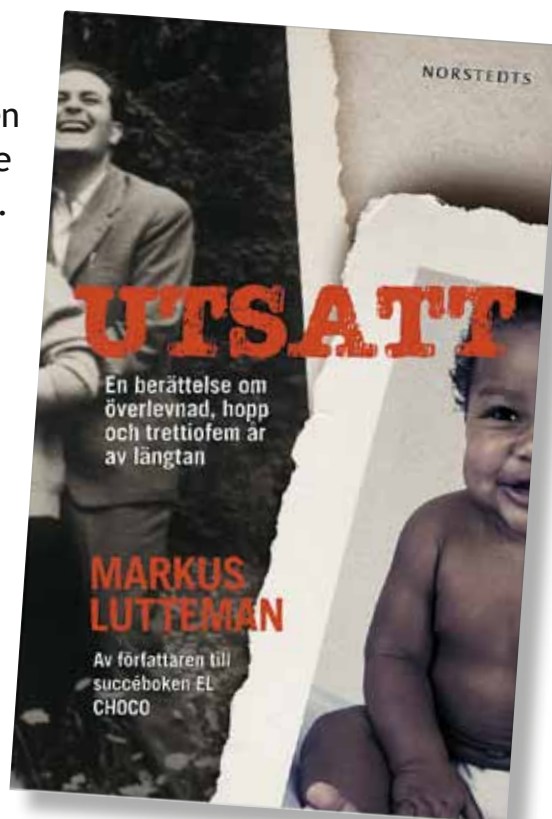
中國 姐妹 China Sisters

Här hittar du produkter från ditt
barns ursprungsland Kina
www.chinasisters.se

Historien om Ester som söker sin mamma griper tag i en och den går knappast att lägga ifrån sig, skriver Heléne Mohlin som har läst boken Utsatt av Markus Lutteman.

En stark och vacker överlevnads-historia

Mina tankar går till alla familjer som har adopterat ett barn eller funderar på att göra det. Glöm aldrig att barnet som ni har eller kommer att få bär på en ryggsäck som kanske varken ni eller barnet tycker om. Men var aldrig rädd att öppna den för att plocka fram det goda och kasta bort det onda! Sakta men säkert kommer ni alla i familjen att få ro – tro mig.

Så skriver Ester i bokens slutord.

Undertecknad avslutade söndagskvällen och helgen med att påbörja min nya bok Utsatt av Markus Lutteman. Det blev snabbt midnatt och lite till. Jag kunde helt enkelt inte släppa boken förrän Ester hittat sin mamma. Hennes historia var alltför gripande för att kunna släppa mitt i... och bara somna. På måndagskvällen läste jag sedan ut boken, det som återstod var några kapitel och den mer harmoniska delen.

Hennes historia griper tag och var och en kommer säkert att fundera över innehållet ur sitt perspektiv. Jag som medarbetare i en adoptionsorganisation funderar på mitt håll...och du som adopterad och adoptivförälder kan se och känna på andra sätt. Men säkert är att Luttemans berättelse om Ester berör på djupet!

På bokens baksida kan man läsa om att det handlar om en stark och vacker överlevnadshistoria.

Tolvåriga Ester Jansson låg med täcket uppdraget till hakan och grät tyst. Hon kunde knappt ta in vad som nyss hade hänt. De viskande rösterna, de tunga kropparna, det där hårda mellan hennes låar.

Det var Magnus och Dan, två av familjens tonåriga fosterbarn, som hade smugit sig in i hennes rum. De hade varit nakna, och de hade krupit ner i hennes säng. Hon hade inte vågat skrika.

Esters hjärna var som ett enda trasel av förvirrade tankar. Hon ville bort från allt. Hon passade inte in här, och hon ville inte passa in. Alla tyckte att hon borde vara så tacksam för att hon hade fått komma till Sverige, men vad skulle hon vara tacksam för? Att hon blev mobbad i skolan för sin hudfärg? Att fosterbarnen utsatte henne för sexuella övergrepp? Att hennes adoptivmamma trodde att hon kunde hela henne, men bara gjorde henne sjukare?

HON TITTADE UT MOT natthimlen genom fönstret och såg den stjärna hon hade gjort till sin egen. Hon kunde prata med sin afrikanska mamma genom den där stjärnan. Hon tänkte så mycket på henne. Hon undrade om mamman saknade sin dotter, och hon undrade varför hon hade låtit adoptera bort henne.

Det hade inte mamman gjort. Adop-

tionen hade skett mot hennes vilja. Och hon var fast besluten att en dag få återse sin försvunna dotter.

Utsatt är en verklighetsbaserad berättelse om ett adoptivbarns famlande efter en egen identitet, om det svenska samhällets kraftiga svängningar i synen på adoptioner och om två kvinnors outtröttliga strävan efter att återförenas med varandra.

Läs den!

Heléne Mohlin

Euradopt har möte i Norge

Samarbetsorganisationen för de europeiska adoptionsorganisationerna skall ha sitt nästa stora möte i Oslo i slutet av oktober. Euradopt bildades 1993 och är en sammanslutning av 29 adoptionsorganisationer i 12 västeuropeiska länder. Organisationerna, myndigheterna och andra inbjudna samlas till möte vartannat år för att diskutera och utbyta erfarenheter inom adoptionsområdet.

Programmet för höstens möte ligger på Euradopts hemida www.euradopt.org och temat för i år är Etisk standard och God praxis vad gäller internationella adoptioner.

KALENDARIUM

- 13 november
Föreläsning och
adoptionsspråk
i Flatåskolan,
Göteborg. Läs mer
här till
- 13 november
Om adopterades
etniska identitet -
Scandic Hotel Nord
Helsingborg
kl 13-16.
Läs mer på sid 21
- 20 november
Thailandträff i
Sundbyberg kl 14.
Se sid 21
- 1 december
Manusstopp för
Vi Adoptivfamiljer

Medlemssekreterare
Kaisa Hammar
kaisa.hammar@ffia.se
tel 031-704 60 93

Medlemssidan

Föreläsning och adoptionsspråk

FFIA och BFA bjuder gemensamt in till en eftermiddag i adoptionens tecken lördagen den 13 november kl 14-17 i Flatåskolans Aula, Västra Frölunda, Göteborg

- 14.30 - 15.15 **MARY JUUSELA**, aktuell med boken "Adoption. Banden som gör oss till familj" - en intervjubok där drygt hundra individer (mammor, pappor, syskon och adopterade) berättar om hur de har funnit sina respektive roller i familjen.
- 15.45 - 16.30 **ADOPTERADES PANEL**. Vuxna adopterade berättar om och svarar på frågor om sina upplevelser och erfarenheter av att vara adopterad.
- 14 - 17. **CAFÉ**. Träffas, fika och umgås
- 14- 17. **LOPPMARKNA MED BARNARTIKLAR**. Köpsugen? Besök oss i loppmarknadshörnan. Säljsugen? Skicka ett mail till eva-lena.bergquist@telia.com för att få ett säljarnummer och närmare instruktioner. Behållningen förfogar du själv över. Vi tar emot alla barnrelaterade saker som till exempel leksaker, barnvagnar och barnkläder, dock ej stora möbler på grund av utrymmesbrist.

På grund av föredragenas karaktär tror vi att det är lämpligast att barn inte deltar under föredragen. I caféet och till loppmarknaden är barn förstås mer än välkomna. Tyvärr har vi inte någon möjlighet till barnpassning. Föredragen är gratis men vi vill ha din anmälan senast måndagen den 8 november sänd till kaisa.hammar@ffia.se.

Välkommen!

Återresa till Kina våren 2011

Ta chansen och följ med på FFIA:s återresa till Kina. Det är ännu inte för sent att göra en intresseanmälan! Resan arrangeras i samarbete med Kinaresor och BJRC, Beijing Jade-Rainbow International Culture Consultant Co. Ltd, där Wang Fang, vår kontaktperson när det gäller adoptionerna, arbetar.

Resan är under planering. Vi reser ut från Sverige den 12 april och är hemma igen den 24 april. Resan inleds med några dagars besök i Beijing. Man skiljs sedan åt för att göra ett besök i "sin" provins och sedan samlas gruppen igen i Shanghai för att göra det avslutande programmet tillsammans.

Intresserad av att följa med? Välkomna att höra av er med frågor till Kaisa Hammar, tel: 031-704 60 93 eller e-post: kaisa.hammar@ffia.se.

Ge bort Vi Adoptivfamiljer

Som medlem i FFIA kan du skänka bort en prenumeration på Vi Adoptivfamiljer. Det skulle väl vara trevligt att glädja mormor, farfar eller förskolan med en årsprenumeration?

Sätt in 200 kr på på FFIA:s postgirokonto 72 08 41-6.

Ange att inbetalningen gäller en gåvoprenumeration samt namn och adress på den som ska få tidningen.

familj

Flickorna från Chongqing

Nu har det gått sex år sedan vi åkte tillsammans till Kina för att hämta våra härliga flickor. I år träffades vi på Marstrand och hade en trevlig och intensiv helg tillsammans. På bilden ser ni alla syskonen, överst från vänster: Pauline, Lovisa, Lisa, Therese, Gustaf, Clara, Emilia, Erica, Vera-Mei, Olivia, Linnea och Anna Yi. Vi vill skicka en särskild hälsning till Tommie, Annika, Ewelina och Oliwia, som tyvärr inte kunde komma till årets återträff.

Beatrice Lind Karlsson

Välkommen hem-träff 2010

Har det verkligen gått ett helt år sedan förra träffen? Söndagen den 27 september var det dags igen. Sju förväntansfulla familjer med sina efterlängtnade barn träffades i Ålabodarna för en gemensam fikastund.

Det blev en livlig och glad träff med mycket prat och lek.

Barnen, som alla var mellan 1,5 och 2,5 år, samsades fint.

Det är alltid lika roligt för oss som anordnar dessa träffar att få se "resultatet" av all denna längtan och väntan!

Det var inte lätt att samla de livliga och glada barnen på samma bild! Essie och Elina längst fram. Hos sina föräldrar sitter från vänster: Liam, Oliver, Liam, Emma och Thon.

Heléne Persson och Agneta Wiktor

Träff för 25:e året

En helg i augusti träffades vi för jubileumsträff i Sporr sjö utanför Kalmar. Gänget är de sju Faith Home-barn som kom ungefär samtidigt till Sverige, fem ur gruppen var med i år.

Vi träffades första gången 1985 och sedan har åren och träffarna rullat på! Detta blev träff nummer 25.

Som vanligt var vi i Sporr sjö där familjen Schantz, som de brukar, förberett med mat och logi. Denna gång var vi 32 st! Grillning, kubb, badminton, pingis, frägesport m.m.

Jubileumsmiddagen var indisk och massor med goda kryddor ingick i recepten.

Faith-Home-deltagarna var Moses, Sara S, Veronica, David A, och Marie-Louise med familjer.

Ylva och Pentti Högbäck, Västerås

Poonaträff i Skövde

Årets Poonaträff genomfördes den 20-22 augusti på Sjöhaga lägergård strax utanför Skövde i Västergötland. Det var cirka 17 familjer som deltog från hela landet. Barnen kunde bada då gården låg precis bredvid en sjö, vi grillade korv och gick tipspromenad. På lördagskvällen samlades alla till gemensam buffé.

Jonny och Linda Carlén